

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפים מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי

הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ג'

מחזור ל"ג - "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" * || שנה ל"א - ר"ת "לכתחילה אריבער!"

בעז"ה יום ה' פרשת עקב ח"י מנחם אב ה'תשע"ד || ה' תהי שנת עליון דגולה

סיום הלכות מטמאי משכב ומושב והתחלת הלכות שאר אבות הטומאות

זב - בגלל תאות האכילה והעריות

ב. וענין זה מתבטא גם בפרטים של מטמאי משכב ומושב:

הרמב"ם בהלכה הראשונה³ מונה "ארבעה מטמאי משכב ומושב: הזב והזבה והנידה והיולדת". שכל אלו קשורים בפריצות או בריבוי התאוות בעניני עריות ואכילה:

הזב - ו"א⁴ שבא בגלל ריבוי המותרות ותאוות האכילה - שזה מביא את הזיבה. וי"א⁵ שבא בגלל ריבוי התאוות בעניני המשכב והעריות "שהוא פרוץ בעריות, על כך בא לידי זיבה".

דמי האשה - מחטא עץ הדעת

ג. הזבה והנידה והיולדת - ריבוי הדמים באשה בא בגלל חטא עץ הדעת שע"כ נתקללה חוה וכל הנשים שלאחרי בריבוי הדמים, כמ"ש שם⁶: "הרבה ארבה עצבונך והרוגך, בעצב תלדי בנים", ונאמר ע"ז במדרשים⁷ שעונשה הי' גם שיהי' לה ריבוי דמים [כי ע"י חטא עץ הדעת וביאת הנחש נזדהם דמה ולכן מפרישה דמים לזיכך הזוהמא].

וגם בחטא עץ הדעת היו תאוות האכילה והעריות שהביאו לריבוי הדמים; תאוות האכילה - החטא בעיקר הי' בגלל אכילת עץ הדעת והתאוה קשורה עם זה כמ"ש שם⁸: "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעיניי ונחמד העץ וגו'".

תאוות העריות והאכילה

א. הלכות אלו, כמו כל ההלכות של ספר טהרה, מורות לא רק על הטומאות ההלכתיות, אלא גם על הטומאות הלבבות והרוחניות שעל האדם להיטהר מהן ולעשות תשובה וכמ"ש ע"ז הרמב"ם בפרטיות בסיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה: שהטהרה במקווה היא הטהרה מ"טומאות הנפשות" שהן ביטול מחשבות האון ו"דעות הרעות", ומביא ע"ז בסיום את הפסוק "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל חטאתיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם". היינו ששלימות הטהרה היא התשובה על החטאים והעוונות. ובכך גם פותח הרמב"ם את ספר "טהרה" בפס' הכותרת: "לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי", היינו טהרת הלב והרוח.

ואפשר בכך למצוא בזה הקשר של פרשת עקב להלכות מטמאי משכב ומושב:

אפשר לומר שמטמאי משכב ומושב מורים על התאוות והעוונות הקשורים לעניני העריות והאכילה:

"משכב" - מרמז ומורה על התאוות והאיסורים הקשורים בעריות; ו"מושב" - מרמז ומורה על התאוות והאיסורים בעניני אכילה שעושים בעיקר בישיבה (שזה מורה על קביעות) וכמו שנא' במכירת יוסף שהוא שורש לגלות מצרים ולכל הגלויות ולמעשה העגל ועבירות שלאח"ז, בפרשת וישב¹: "וישב לאכל לחם". וגם במעשה העגל נאמר²: "וישב העם לאכול ושתו".

וזהו מטרת לימוד הלכות אלו, לא רק ידיעת הטומאה, אלא למצוא הדרכים ליטהר מתאוות אלו, וכשם כל הספר "טהרה", ולא "טומאה וטהרה".

³ הלכות מטמאי משכב ומושב פ"א ה"א.

⁴ ספר החינוך מצוה קעח.

⁵ כלי יקר עה"פ (נשא ה, ב) "וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש".

⁶ בראשית ג, טז.

⁷ עירובין ק, ב.

⁸ פס' ו.

* תהלים קיט, ח"י.

¹ וישב לו, כה.

² תשא לב, ו.

וענין העריות וחטא עץ הדעת הי' כמחז"ל⁹ שהנחש "בא על חוה והטיל בה זוהמא". ולומדים זאת ממה שחוה אמרה שם¹⁰ "הנחש השיאני ואוכל", שמשמעות השיאני היא גם מל' נישואין¹¹.

מעשה העגל – שורש החטאים

ד. ועל מעשה וחטא העגל – שבו היו גם תאוות האכילה והעריות – כתוב בתורה בפרשת עקב, שבה לומדים את הלכות מטמאי משכב ומושב. ואמנם בעיקר ובפרוטרוט כתוב בתורה בפרשת כי-תשא, אבל החזרה ע"ז במשנה תורה בספר דברים – היא בפרשת עקב (כמו שעל מ"ת ועשרת הדברות כתוב בתורה בפרשת יתרו, ובמשנה תורה – ספר דברים – בפרשת ואתחנן). ובפרשת כי תשא אנו מוצאים מפורש שמלבד שהי' במעשה העגל החטא החמור של ע"ז – גם הי' תאוות האכילה וג"ע:

לאחר שעשו את העגל נאמר שם בתורה: "וישב העם לאכול ושתו ויקומו לצחק". שזהו"ע תאוות האכילה, ועל "ויקומו לצחק" אומרים חז"ל ומובא ברש"י שהי' גם ענין של ג"ע, כמשי"נ בפרשת וישב "הביא לנו איש עברי לצחק בנו".

והרי שורש הטומאות עתה הן כתוצאה מחטא העגל; כי הרי היצה"ר והזוהמא והטומאה באו לעולם בגלל חטא עץ הדעת, וכל זה פסק עם מתן תורה ש"פסקה זוהמתן", ואח"כ במעשה העגל הם חזרו. וכנ"ל שם הי' תאוות האכילה והעריות שאפשר לומר שהם כלולים במילים ("מטמאי) משכב ומושב".

ולומדים הלכות אלו בזמן השבעה דנחמתא שתוכנם הפיכת הצער והיגון והאבל והחורבן לבנין ושמחה; וכך גם אנו הופכים את הטומאות החמורות והנמוכות, והתאוות הגרועות, למעשים וענינים חיוביים, שכל התאוות יהיו לשם שמים ולעבודת השם, ובכל דרכיך דעהו.

זהו גם הרמז והמשמעות בשם הפרשה "עקב": שמצד עצמו הוא הנמוך ושלפ [וכמו שאומר רש"י שמורה על "מצוות קלות שאדם דש בעקביו"] והופכים זאת ל"עקב" למעליותא ["עקב" ר"ת קבלת עול, ור"ת "ברצון קיבלו עליהם"] שמביאים את כחות המסי"נ עד העקב שממנו באה המסי"נ, וזה מביא ופועל את העקבתא דמשיחא, כן תהי' לנו! מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות מטמאי משכב ומושב

- א. מטמאי משכב – רמז לתאוות העריות, מושב – תאוות האכילה.
- ב. זב – בגלל ריבוי תאוות האכילה והעריות.
- ג. זבה נידה ויולדת – ריבוי הדמים באשה – בגלל חטא עץ הדעת.
- ד. בפרשת עקב על מעשה העגל – ושם הי' תאוות האכילה והעריות.

...

⁹ שבת קמו, א.
¹⁰ בראשית ג, יג.
¹¹ פירש"י שבת שם, מדרש אגדה, פרדר"א.
¹² יהושע ב, ח. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשנה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

בעז"ה יום ד' פרשת ראה כ"ד מנ"א ה'תשע"ד – הי' תהי' שנת עליון דגולה!
סיום הלכות שאר אבות הטומאות והתחלת הלכות טומאת אוכלין

ובנבלתם לא תיגעו!

א. את הלכות אבות הטומאות מסיימים ביום רביעי של פרי' ראה, שבשיעור החת"ת של יום זה, רביעי, לומדים ענין עיקרי בהלכות אבות הטומאות:

בתחילת הלכות אבות הטומאות (וגם במנין המצוות שב"כותרת" שלפני ההלכות) לומדים על דין טומאת נבילה, וע"כ כתוב ברביעי של פרשת ראה; אמנם עיקר דיני נבילה, איסור האכילה ודין הטומאה נאמרו בפרשת שמיני, אבל גם מוזכר ע"ז בפרשת ראה בשיעור החומש של יום הסיום, רביעי. כנא' על הבהמות האסורות והטומאות¹³: "מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תיגעו", שזהו בגלל דין הטומאה ואי הטהרה.

ועד"ז כתוב ג"כ בפרשת שמיני¹⁴: "ובנבלתם לא תיגעו", ואומר רש"י ע"ז שאין איסור לישראל לנגוע בנבלה ולהיטמא לה, אלא הפסוקים האלה מדברים על זמן הרגל שאז יהודים צריכים להיות מוכנים לעלות ולהיכנס לביהמ"ק ולהקריב הקרבנות. וע"כ לא יכולים להיות טמאים שאז לא יוכלו לעלות ולהקריב.

וכך אומר כאן בפרשת ראה רש"י (וגם בפרשת שמיני) וז"ל: "ובנבלתם לא תיגעו" – רבותינו פירשו¹⁵ ברגל, שאדם חייב לטהר עצמו ברגל. יכול יהיו מוזהרים בכל השנה? תלמוד לומר¹⁶: "אמור אל הכהנים וגו'" [ושם מדובר על איסור הכהנים להיטמא למת], ומה טומאת המת החמורה, כהנים מוזהרים ואין ישראל מוזהרים, טומאת נבילה קלה לא כל שכן".

והדין והלימוד הזה של הזהירות מהטומאה ברגל, מביא הרמב"ם גם בסוף הלכות טומאת אוכלין שמתחילים עתה. והרמב"ם מביא את כל הפרטים שקשורים עם זה והמקורות שמהם לומדים הלכות אלו, שמותר להיטמא במשך השנה וכן לכתחילה לאכול אוכלין טמאים, וכן לטמא את האוכלין החולין. ומביא כל זאת בכמה הלכות בסוף הלכות טומאת אוכלין¹⁷ ומביא גם הלימוד מהפסוק "ובנבלתם לא תיגעו", שהוא כתוב גם בפרשת שמיני ואותם המילים גם בפרשת ראה בשיעור דיום זה – רביעי.

ובהלכה י"א מביא גם הלימוד מפסוק דפרשת ראה¹⁸: "הטמא והטהור יחדיו", וכותב ע"ז וז"ל: "מפי השמועה למדו שהטמא והטהור אוכלין בקערה אחת וכו'". ז"א שזהו דין עיקרי בהל' טומאת נבלה וכל הטומאות, שמותר להיטמא לכתחילה. מלבד ברגל, כמ"ש הרמב"ם (בהלכה יו"ד): "כל ישראל מוזהרין להיות טהורים בכל רגל, מפני שהם נכונים להיכנס למקדש ולאכול קדשים, וזה שנא' בתורה "ובנבלתם לא תיגעו" – ברגל בלבד. ואם נטמא אינו לוקה, אבל בשאר ימות השנה – אינו מוזהר". היינו שרק ברגל מוזהרים היהודים מלהיטמא. אלא שכהנים צריכים כל השנה להיזהר ואסורים להיטמא למת.

שקץ תשקצנו!

ב. הדין השני בהל' אבות הטומאות, וכך מובא במנין המצוות שב"כותרת" שלפני ההלכות, הוא דין טומאת שרץ. והדין האחרון הוא שע"ז מטמאה מדברי סופרים כשרץ. ורואים קשר לפרשת עקב, שבה התחילו הלכות אלו:

הרמב"ם אומר בהלכות אלו שהסמך לכך שדיני הע"ז דומים לשרץ, מהפסוק בפרשת עקב¹⁹ "שקץ תשקצנו", שמדובר פה על ע"ז שהיא כשקץ –

¹³ ראה יד, ח.
¹⁴ שמיני יא, ח.
¹⁵ ר"ה טז, ב.
¹⁶ אמור כא, א.
¹⁷ הל' טומאת אוכלין פט"ז ה"ח-א.
¹⁸ ראה יב, כב.
¹⁹ עקב ז, כו.

שרץ, וז"ל²⁰: "עבודה זרה עצמה מטמאה אדם וכלים במגע וכלי חרס באויר, ואינה מטמאה במשא, כשרץ. שנאמר (הפסוק הנ"ל מפרשת עקב) **שקץ תשקצנו**" (שבפסוקים אלה מדובר ע"ד איבוד העי"ז).

מעשה וחטא העגל

ג. ואפשר לראות עוד קשר לפרי עקב, שכני"ל המקום במשנה תורה – ספר דברים, שהתורה מדברת על מעשה העגל, הוא בפרשת עקב. שזהו חטא העי"ז הגדול והכללי של עם ישראל ז.א. ברמב"ם לומדים על דיני טומאת עבודה זרה, ובפרשה, עקב, לומדים על מעשה וחטא העגל.

קדושת יסוד הצניעות!

ד. אחרי דין טומאת שרץ מביא הרמב"ם (גם ב"כותרת" המצוות) את דין טומאת **שכבת זרע**. ואפשר לקשר זאת עם פרשת **ראה** ויום החת"ת **רביעי** שמסיימים את הלכות אלו:

בשרש וטעם המצווה של דין טומאת שכבת זרע, כותב בספר החינוך (מצוה קפ) שטעם הטומאה, כי השכבת זרע באה בגלל המחשבות והתאוות הגופניות והאדם נוצר בעיקר לעסוק במושכלות ולעבוד את בוראו, ולכן צריך ליטהר מזה ועכ"פ יום אחד שתעבור טומאתו.

א"כ שורש מצוה ודין זה, הוא ענין הצניעות והקדושה והטהרה של עם ישראל, ואפשר לקשר זאת עם מ"ש בתחילת שיעור החומש של יום הסיום של ה'י אבות הטומאות, רביעי של ראה, לפני הפרשה של המאכלות האסורות והטומאות²¹: "**בנים** אתם להוי' אלקיכם וגו', כי עם **קדוש** אתה להוי' אלקיך, ובך בחר הוי' להיות לו לעם סגולה מכל העמים וגו'". זאת אומרת שבפרשה זו מודגשת ומובלטת הקדושה המיוחדת של עם ישראל, וביניהם ענין כ"כ **יסודי** כמו הצניעות והמחשבות הטהורות הקשורות עם ספירת ה**יסוד**. כי הוא יסוד הקדושה של עם ישראל, ובפרט ע"פ מה שכותב הרמב"ם על ענין הקדושה בסיום ההלכות הבאות שמתחילים עכשיו – הלכות טומאת אוכלין.

טומאות רוחניות

ה. ובכללות אפשר לומר שכל ד' אבות הטומאות שמביא הרמב"ם (נבילה, שרץ, שכבת זרע, עבודה זרה) קשורים להינתקות מה' והקדושה, היפך הנאמר בתחילת שיעור החת"ת ביום רביעי "בנים אתם להוי' אלקיכם, כי עם קדוש אתה לה' אלקיך וגו'", שהרי משמעות הטומאות הן ההוראה והשלילה של הטומאות הרוחניות:

א. טומאת **נבילה** – באה בגלל הניתוק מהחיים. בעל-חי אינו טמא ומטמא כל זמן שהוא חי. שהניתוק מהחיים מסמל הניתוק מהדבקות בה' כנאמר²² "ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם חיים".

טומאת **שרץ** – מסמל הקשר לתאוות החומריות והארציות המאוסות (כמו שרץ הארץ) שע"כ אומרים "שקץ תשקצנו".

טומאת **שכבת זרע** – כני"ל (מספר החינוך) שהאדם מונח בתאוות הגופניות, היפך מטרטו – הדבקות ועבודת ה'.

טומאת **עבודה זרה** – הניתוק המוחלט מה' ע"י העבודה זרה, ובדקות, כל דבר שלא מתאים לעבודת היהודי – עבודה **שזרה לו**.

וספר "**טהרה**" מלמדנו שמכל הנ"ל יהודי **מיטהר** וחוזר בשלימות לדבקות בה'.

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות שאר אבות הטומאות

- הדין הראשון – טומאת נבילה, וברביעי בפר' ראה נאמר "ובנבלתם לא תיגעו".
- הדין השני – טומאת שרץ – ובפרשת עקב שבה התחילו ההלכות נאמר "שקץ תשקצנו".
- מפסוק זה לומדים סמך שעבודה זרה מטמאה כשרץ – המצוה האחרונה של ההלכות.
- הדין השלישי – טומאת שכבת זרע – בגלל תאוות הגופניות שצריך להתקדש – ובחתי"ת יום הסיום – כי עם קדוש אתה לה' אלקיך.
- מארבעת אבות הטומאות צריך להיטהר ולהתקדש לה' – ובחתי"ת כי עם קדוש אתה לה'.

...

בעז"ה יום ג' פרשת שופטים ל' מנחם אב א' דר"ח אלול ה'תשע"ד
ה' תהי' שנת עליין דגולה

סיום הלכות טומאת אוכלין והתחלת הלכות כלים

עם קדוש לה'

א. כפי שכתבנו בסיום הקודם על הלכות אבות הטומאות שסיימו ביום רביעי פרשת ראה שם נאמר²³: "כי עם קדוש אתה להוי' אלקיך" והוסבר שענין הטומאות קשורים להנהגת הקדושה של עם ישראל וההיטהרות בזה, ובהמשך לזה התחילו את הלכות **טומאת אוכלין**, יש לומר שגם הלכות אלו קשורים להנ"ל:

כפי שכתב לעיל בסיום הקודם, בהלכות האחרונות של הלכות טומאת אוכלין מדבר הרמב"ם ע"כ שע"פ הדין מותר לאכול אוכלין טמאים ואפי' לטמא אותם לכתחילה, אלא שברגל נוהרים כל ישראל להיות בטהרה ולאכול בטהרה (כדי להיות מוכנים להכנס למקדש ולהקריב קרבנות). אמנם בהלכה האחרונה²⁴ כותב הרמב"ם בפרטיות שאע"פ שמותר לאכול אוכלין טמאים, חסידים הראשונים היו אוכלים חולין בטהרה ונוהרים מן הטומאות כל ימיהם, וזה קשור עם קדושה יתירה ודרך חסידות. ומסיים בפסוקים "והתקדשתם והייתם קדושים וגו'", היינו שהסיום והמסקנא של ה'י טומאת אוכלין – להתנהג בקדושה מיוחדת.

וז"ל הרמב"ן בהלכה זו: "אע"פ שמותר לאכול אוכלין טמאין ולשתות משקין טמאים, חסידים הראשונים היו אוכלין חולין בטהרה, ונוהרין מן הטומאות כולן כל ימיהם, והן הנקראים פרושים. ודבר זה קדושה יתירה היא, ודרך חסידות שיהא נבדל אדם ופורש משאר העם ולא יגע בהם ולא יאכל וישתה עמהם, שהפרישות²⁵ מביאה לידי טהרת הגוף ממעשים הרעים, וטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש מן הדעות הרעות, וקדושת הנפש גורמת להדמות בשכינה, שנאמר: והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה' מקדישכם".

זאת אומרת שהסיום וחיתום של הלכות טומאת אוכלין "והכל הולך אחר החיתום"²⁶, והמטרה והתכלית שלהן היא ההנהגה בקדושה ואיפוק בכל התאוות ובפרט בתאוות האכילה שיהיו בקדושה וטהרה מלאה, שזהו התוכן של כל פרשת מאכלות האסורות (שלמדו ביום סיום ההלכות הקודמות שמיד התכיפו את התחלת ה'י טומאת אוכלין), והזירות ממאכלים אסורים. ועוד יותר האכילה וההנהגה בקדושה וטהרה יתירה ככתוב בראשית הפרשה "עם קדוש וכו'" והזירות אפי' מדברים המותרים.

²³ ראה יד, ב.

²⁴ ה'י טומאת אוכלין פט"ז הי"ב.

²⁵ מימרא של ר' פנחס בן יאיר בכ"מ; סוף סוטה, ע"ז כ, ב. ירושלמי שבת פ"א הי"ג (בנוסחאות

שונות).

²⁶ ברכות יב, א.

²⁰ הלכות אבות הטומאות פ"ו הי"ב.

²¹ ראה יד, א-ב.

²² ואתחנן ד, ד.

לא תעשו כמעשיהם!

ב. ואפשר לקשר הנ"ל עם עוד ענין בפרשת ראה:

בשבת פרשת ראה ה'תשכ"ח (כשהיינו ב"קבוצה" מארץ הקודש), דיבר כ"ק אד"ש מה"מ באריכות ובפרטיות על פירש"י על הפסוק בתחילת פרשת ראה²⁷ "לא תעשו כן להוי' אלקיכם", שבא אחרי הפסוקים הקודמים ע"י איבוד ע"י שנאמר²⁸ "אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגויים וגו'; ונתצתם את מזבחותם ושיבתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון, ואיבדתם את שמם וגו'".

ואומר ע"ז רש"י: "ונתצתם את מזבחותם ואיבדתם את שמם, לא תעשו כן, אזהרה למוחק את השם ולנותץ אבן מן המזבח או מן העזרה. ואמר ר' ישמעאל, וכי תעלה על דעתך שישאל נותצין את המזבחות!! אלא, שלא תעשו כמעשיהם ויגרמו עוונותיכם למקדש שיחרב".

ושאל ע"כ הרבי מלך המשיח שליט"א בשיחה מה הפי' שלא תעשו כמעשיהם שיגרמו לחורבן המקדש, אם מדובר בדבר שאסור מן התורה אין צורך לציווי מיוחד, ואפילו מדרבנן אם אסור מדרבנן הרי יש ציווי "לא תסור מכל אשר יורוד", ואפי' דבר שמחוייב מצד מנהג ישראל, הכלל הוא "מנהג ישראל תורה הוא" וממילא מחוייבים לנהוג בדיוק לפי כל מנהגי ישראל, ולא לסור מהם, ועל מה צריך ציווי מיוחד "לא תעשו כן"!!

אלא שכאן מדובר בדבר שלא אסור לא מן התורה ולא מדרבנן ולא נגד מנהג ישראל, אלא הוא מותר לגמרי, וכאן בוחנים את היהודי אם מתנהג בקדושה ובפרישות, בענווה ובעדינות ובצניעות כמו יהודי, או בגסות ולא בעדינות ויר"ש חסידית המתאימה ליהודי, שזהו תוכן ההלכה האחרונה ברמב"ם שגם בדברים המותרים יהודים נוהגים בפרישות ובקדושה וטהרה יתירה.

"תקות² חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות טומאת אוכלין

א. בהלכה האחרונה ע"ד הזהירות מטומאות, וטהרה וקדושה יתירה – ובחתי"ת יום שהתחילו בפרשת ראה – כי עם קדוש אתה להוי' אלקיך.

ב. בפרשת ראה נאמר "לא תעשו כן לה' אלקיכם" – הנהגת היהודי בדברים המותרים לגמרי – בעדינות ובצניעות חסידית – תוכן ההלכה האחרונה.

...

נשיאת חן!

נכתב בגליון שבמשנה תורה – ספר דברים בפרשת עקב התורה כותבת שוב באריכות ובפרטיות ע"ד מעשה וחטא העגל, ורואים דבר מזהים:

בפרשת כי תשא, שם מסופר לראשונה על מעשה העגל, אח"כ כתובים כמה פסוקים בהם משה מבקש למצוא נשיאת חן אצל ובעיני ה', שלו ושל עם ישראל. ונאמר שם ענין החן ריבוי פעמים. וה' מבטיח לו "כי מצאת חן בעיניי", עד שאמר "וחנותי את אשר אחון" (מל' חן).

היינו שמשה רבינו רוצה לעורר את מציאת החן אצל הקב"ה, שלמרות שחטאו בעגל בחטא העגל הכי חמור – חטא עבודה זרה, מבקש משה שה' ימחל לעם ישראל למעלה מטעם ודעת, מצד הכחות של עצם הנשמה העל טבעיים.

ומתלבש באותיות ח' נ' – ששתיהן מורות על הכחות שלמעלה מהטבע וטעם ודעת; ח' – היא למעלה משבע-טבע, ונ' – הוא 7x7, ועוד אחת למעלה מהטבע.

ונפלא הוא: ספרתי את מספר המילים שמושה התפלל לה' אחרי חטא העגל לבקשת המחילה בפרשת כי תשא; בדיוק ח"ן – 58 מילים בפרשת "ויחל משה", מהמילה "למה ה'" עד המילים "ויחלו לעולם" – 58 ח"ן מילים, אולי ע"כ פועל את הנשיאת חן אצל הקב"ה, לוותר על עונש ההשמדה, עד שכתוב שם "וינחם הוי' על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו".

והמזהים הוא! שספרתי כאן בפרשת עקב את מספר המילים שהתפלל לה' אחרי העגל (במילים אחרות מפרשת תשא) וסך הכל גם כאן בדיוק 58 – חן מילים! הלא דבר הוא!

דחוף ביותר! לפרסם בפרט בזמן חרום זה!

כשה"קבוצה" שלי בשנת תשכ"ט חזרנו לארה"ק בשלהי חודש ניסן, כ"ק אד"ש מה"מ מסר לנו ע"י המזכיר הראשי הרחמ"א ע"ה חודקוב שאנו שלוחים לפרסם בארץ ישראל, שלא יגידו "שטחים הכבושים" (זהו הי' כשנתיים אחרי "מלחמת ששת הימים") אלא שיגידו ויכריזו "שטחים המשוחררים"!

ועד היום רואים שזהו עיקר הבעי' של הישראלים ואומות העולם שברגע שיכריזו ברוך קבל עם ועולם – שטחים המשוחררים! ירדו רובם ככולם של הבעיות, וכולם יכירו גם היהודים וגם אומות העולם שארץ ישראל שלנו, ולא ניתנת לשום משא ומתן! על שום שעל! ושום זמן!
[ודרך אגב רואים גם מהנ"ל שהפרסום על עניני שלימות הארץ, חיוני ומוכרח גם לבחורים התמימים].

גם מצוה והכרח לפרסם דווקא בימים אלו!

הבא להרגך השכם להרגו!

בהתוועדות פורים ה'תשכ"ט אמר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה למה היהודים לא מקיימים את ציווי חז"ל הכי מינימלי הגיוני ואנושי: "הבא להורגך השכם להרגו"!

ואמר הרבי שליט"א מלך המשיח:

יהודי בטבע יש לו "פרומקייט" (קיצוניות דתית) ואם ה"פרומקייט" הולכת באפיק הנכון – היא בעניני יהדות וחינוך להיות יותר מהרגיל, אבל אם ה"פרומקייט" לא בזה, היא הולכת להיות "צדיק" ולא להרוג גוי כשמחוייבים בזאת.

ובמה כרגיל ה"פרומקייט" של יהודי – שבמקום ללמוד עם הילדים כל היום לימודי קודש ורק על קצה המזלג לימודי חול, זוהי לא פרומקייט.

יהודי יש לו בטבע "פרומקייט" לבטל לגמרי את הלימודי חול!

ודרך אגב: הרבי דייק שלא כתוב "השכם והרגו" אלא השכם להרגו! [והרגו הכוונה ותהרגנו בפועל, להרגו – בשביל להרוג אותו. הוא נחוש ומוכן להרגו אבל בפועל לא יצטרך להרוג כי הגוי האוייב ירתע ויברח! היינו שאיננו מתפעלים ומשתוקקים להרוג, רק מוכנים בכל התקיפות!]

הגליון מודפס לזכות קבלת פני כ"ק ארמו"ר מלך המשיח שליט"א!

לעילוי נשמת מרת פייגל ציפורה בת ר' משה ע"ה

ולעילוי נשמת מרת אסתר רייזל בת ר' חיים פרץ ע"ה

ויהי"ד שימליצו כל טוב עבור כל יו"ח ובני משפחתם שיקויים הקיצו ורננו שוכני עפר והם בתוכם בקבלת פני משיח צדקנו מ"ד מ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ד וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

²⁷ ראה יב, ד.
²⁸ פסוקים ב-ג.